

og som ved en lille Forseelse kunne kuldkaste Resultatet af et meget møjsommeligt Arbejde, og jeg troer, at saadanne Ulemper med Værdighed kunne og derfor ogsaa i Forveien maae afhjælpes.

Den Sag, som staaer meest tvivlsom for mig, er Bestemmelsen i § 230, Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal være Enstemmighed, eller hvor mange Stemmer der skal være, for at en Kjendelse af Surken skal kunne affiges. Jeg troer, at da Rævninger tidligere vare indførte her i Danmark, thi det er jo som bekjendt en gammel Institution, forlangtes der Enstemmighed; men nu at ville forlange en saadan vil efter min Mening i Regelen ikke være heldigt, det vil neppe kunne bringe et godt Resultat; derimod troer jeg, at naar man i Almindelighed ikke vil have Enstemmighed, maa man helst lade sig nøie med simpel Majoritet, saaledes at over Halvdelen maa have stemt for Skyldig, for at den Tiltalte skal kunne kendes skyldig. Dog maa jeg alene under den Forudsætning, at Livsstraffen bibeholdes, under enhver Omstændighed ubetinget ansee det for nødvendigt, at Ingen skal kunne kendes skyldig til Døden, uden at der er Enstemmighed; thi det Spørgsmaal, om en Straf af en saa stor Betydning skal udføres, er saa stort, at der ikke bør være den mindste Tvivl derom; vi have jo endogaa i forrige Aar seet, at der i fremmede Lande er stæet store Ulykker ved Udførelse af Livsstraffen efter Surkjendelse, og Ingen vil med god Samvittighed kunne stemme for en Lov, naar han derved kan udsætte sig for at bevirke en Ulykkelig Død. Den største Sikkerhed, Loven kan give, er i alt Fald, at Enstemmighed skal finde Sted, hvor der er Spørgsmaal om Menneskers Liv eller Død, og derfor troer jeg, at der i dette Tilfælde ubetinget bør forlanges Enstemmighed af Rævningerne.

Det er overhovedet kun med Vægtelighed, som en tidligere æret Taler har sagt, at man idetmindste i mange Tilfælde kan gaae over fra den hidtilværende Retsstilstand til den, der paa-tænkes, og jeg vil ikke nægte, at jeg har denne Vægtelighed ved at gaae fra en Tilstand, i hvilken idetmindste theoretisk kun den strenge Retsfærdighed udvæses, kun den beviste Skyld bliver straffet, over til en saadan, hvor dog et

Sjøn mere eller mindre faaer afgjørende Betydning. Det fremkalder, som sagt, Vægtelighed hos mig; imidlertid, Rævningeinstitutionen skal indføres, og forsaavidt kan der ikke være Tale derom; men jeg troer, at for saadanne Medlemmer, der dese min Anskuelse, maa det være en absolut Nødvendighed at forlange, at der er Enstemmighed tilstede blandt Rævningerne, hvor en saa svær Straf som Livsstraf skal idømmes.

Der er endnu et Punkt, hvorpaa jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden, nemlig Udgiftsspørgsmaalet, som ligeledes har været berørt af et Par tidligere ærede Talere. Den ærede Justitsminister har ogsaa været uvis i dette Spørgsmaal, han har, som vi have hørt, først været af den Mening, at Statskassen skulde bære Udgifterne ved Retsforfølgningen, men senere har han opgivet det. Det forekommer mig imidlertid, at der er al Grund til, at Statskassen afholder disse Udgifter. De nuværende Dommeres Løn vil utvivlsomt medgaae ikke alene til de fremtidige Dommeres Lønning, men ogsaa til Afholdelsen af de Udgifter, som Surkvesenet vil foranledige, saasom til Overanklageren og hans Medhjælpere, til Rævningerne og hvad flere Personer der kunne være, og desuden ville vi, naar den nye Indretning bliver indført, faae nogle aldeles nye Embeds- og Bestillingsmænd, der ere aldeles nødvendige og ikke kunne undværes. Hertil regner jeg Alt, hvad der hører til Politistyrkelsen; vi faae Politimestere, Politifuldmægtige og Politibetjente, og til disse Lønning vil der behøves betydelige Summer, som man ikke kan vente, at Statskassen vil overtage. Det er jo vistnok mere en Kommunesag, forsaavidt som det er Amtet, der maa afholde de Udgifter, der vedkomme det indenfor dets Kreds. Disse Udgifter komme da paa Amtrepartitionsfonden eller paa den Fond, der vil træde istedet derfor, hvis der kommer nogen anden. Jeg troer imidlertid, at man skal vogte sig for at gibe disse Udgifter som Tillæg til de store Udgifter, som denne Fond allerede har ved Forfølgelsen af Retsfager. Man skal overhovedet vogte sig for at lægge for mange Udgifter paa disse kommunale Fonds; thi de forsvinde saa at sige, de gaae ud af Die, naar de blive lagte